

۴۱۴

بلندای امامت

www.ketab.ir

مقدمه

اگر دیدگان دل را بر اقصی خلق بکشاییم و اندکی فراتر از محسوسات را بنگریم، چهارده حقیقت ملکوتی و چهارده وجود نورانی را مشاهده کردیم. دیدیم که بر بلندای آفرینش به بندگی حضرت حق مشغول اند؛ در جایگاهی چندان رفیع که نه آسمان است و نه زمین و فرشیان و فرشیان بدور است، که درک عظمت و نورانیت شگرفش حتی برای اندیشه‌ها بر آن نیز میسر نیست. از این روست که امیرالمؤمنین علیه السلام می‌فرمود: «ینحدر عنی السیل ولا یرقی الی الطیر» برکات از دامنه‌ی کوهسار من جاری می‌گردد و مرغان تیز پرواز اندیشه‌ها، به بلندای دانش و ارزش من نتوانند رسید. (نهج البلاغه، خطبه سوم)

دانشمندان و اندیشمندان در بالاترین مرتبه‌ی همت خود می‌کنند تا عالی‌ترین فضیلت‌ها و بلندترین کمالاتی که در فکرشان می‌گنجد و در تصورشان می‌آید را در صفحات کاغذ رقم زنند. اما آن صورت‌ها و این توصیف‌ها کجا و حقیقت آن بزرگواران کجا!

آنان بزرگوار می هستند که در ترتیب آفرینش موجودات، نخستین جلوه و اولین آفریده‌اند. آنگاه که نه عالمی بود و نه آدمی، آنان بریند و تسبیح خداوند می سرودند و آن هنگام که حق تعالی فرشتگان را آفرید، برای این که ملائک - به سبب عظمت نور این برگزیدگان - خدایشان نپندارند، خود در برابر فرشتگان به تسبیح خود پرداختند و این گونه خدا را به ملائک معرفی نموده و تسبیح را به آنان آموختند.^۱

روایتی که در این مختصر به فرازهایی از آن می‌پردازیم، روایتی است از امام ابوالحسن علی بن موسی الرضا علیه آلاف التحية والثناء که در تعریف امامت و مقامات امام نقل شده است. این روایت در کتب حدیث شیعه از جمله کتاب فریضه کافی ۱/۱۹۰ و امالی شیخ صدوق ۵۳۶ و بحار الأنوار ۲۵/۱۲۰ آمده است.

امید آن که با ظهور آخرین یادگار امامت، بشریت از حد و ان خود، گوشه‌ای از بلندای معارف امامت را دریابد. آمین

معاون پژوهشی بنیاد فرهنگی امامت

۱. بحار الأنوار ۲۶/۲۶۷ و ۳۴۴.

۲. بحار الأنوار ۲۶/۳۲۵.